

2017: På sporet af de gamle grækere

En forårstur med Franz til Grækenland (1)

I år fandt husbonden på noget helt vildt: Hvad siger du til en tur med autocamperen til Grækenland, spørger han under aftenkaffen. Det er da langt væk, siger jeg. Nemlig, siger han. Hvis du synes, siger jeg tøvende. Og så er det afgjort.

Nej, beslutningerne bliver normalt ikke taget på denne her noget patriarkalske måde, men nu var det altså Gert, der havde den bedste idé. Efterfølgende ruger vi lidt over, hvordan vi skal gribe det an. Landvejen eller færgen fra Italien? Landvejen med udsigt til en rejse gennem Balkanlandene lyder unægteligt interessant, men efter en del overvejelser beslutter vi os for færgen fra Italien. Det er hurtigere. Måske kunne vi så eventuelt køre hjem langs den dalmatiske Kyst.

Jeg bestiller færgebillet online: fra Ancona til Patras på Peloponnes, så er vi da straks et godt stykke inde i Grækenland. Herfra kan vi følge kysten mod øst, indtil vi igen rammer Patras sydfra, for derefter at tage broen over mod "fastlandet". *Minoan Line* er den billigste med *Camping om bord*. På vores rejsetidspunkt betyder det: autocamperen på lukket dæk, tilsluttet strøm, og en kahyt med WC/bruser. Man sejler i et døgn.

Lørdag, den 22.4.2017 starter vi fra Roskilde mod **Berlin**, derfra fortsætter vi til **Greiz**. Begge gange er det familiebesøg. Derefter stiler vi mod en stellplads ved **Bad Aibling** syd for München. Nu begynder vores eventyr for alvor.

← Tæt trafik og halvdårligt vejr gennem Østrig

Onsdag, 26.4.2017 fra Bad Aibling til Modena

Sydtirol bliver en region, der bare skal overstås: regn, regn, regn. Men endnu værre: kilometer efter kilometer køkørsel langs en ubrudt række af hundredvis af lastbiler, der snegler sig fremad på vej sydpå. På Brenner-motovejen bliver vi snittet af en overhalende tysk autocamper; det uskønne bump lyder alarmerende. Ind til siden med advarselsvest på, det samme gør synderen. Vi fumler hver især med vores sidespejl; vores blinklys virker heldigvis stadig, men spejlet har definitivt mistet den nederste vidvinkel. Det bliver ordnet med gaffa-tape. Så kan det nok holde

resten af turen. Synderen siger undskyld, han får lov at slippe. Gider ikke diskutere formaliteter og bevisbyrde, mens den tætte trafik tordner faretruende snært forbi.

I hvert fald opleves Sydtirol kun på transit. Det smukke landskab er gemt bag regntåger. Vi er enige om at fortsætte til **Modena**, jeg har fundet frem til en stellplads dér. Som bliver en positiv overraskelse, også fordi regnen omsider er holdt op, og der endda viser sig solstrejf. Stellpladsen er super – med "det hele" og op ad grønne korn- og vinmarker, med luft og lys omkring→.

Vi når lige at sidde en times tid udenfor på græs-strimlen foran Franz' snude med det obligatoriske lille glas. Så begynder det at dryppe. Slut med udendørsglæderne. Aftensmaden bliver en hjemmekomponeret slags tortilla med salat, og derefter klinger dagen ud. Her er godt nok internet, men signalet er meget svagt.

Torsdag, 27.4.2017 fra Modena til San Costanzo

Om natten vækkes jeg af et voldsomt regnvejr, der hamrer øredøvende på taget og forhindrer mig i lang tid at falde atter i søvn. Henimod morgenen bliver jeg igen vækket, denne gang af en dør, der smækker og en bil, der starter. Jeg kan nu definitivt ikke genoptage min søvn. Gert sover endnu, mens jeg sniger mig lydløst op af sengen og går hen for at tage brusebad. God stellplads.

Afsted efter morgenmaden i retning mod Ancona til [San Costanzo](#) og campingpladsen *Mar y Sierra* (ACSI). Den ligger oppe i højderne, og den smalle vej snor sig. Ankomsten er venlig, men den unge pige i receptionen beklager straks, at man aktuelt desværre er uden strøm. Den skulle dog være på plads igen sidst på eftermiddagen.

Jeg kan røbe med det samme, at det er den IKKE. Nu, lidt i kl. 22, er der ikke sket en disse endnu – ud over, at vores gasbeholdning, som køleskabet jo nu trækker på, synker faretruende. Vi havde tændt for fuld varme i Berlin og også senere, og det dræner jo hurtigt.

[←Vores parcel på Sol y Sierra i San Costanzo](#)

[Udsigten fra pladsen↓](#)

Selve campingpladsen synes vi godt om. Den er opdelt i terrasser, og vi har den mest fantastiske udsigt - næsten helt toscansk, hvis vi altså ikke befandt os i regionen Marche. Vi ruller markisen ud, vejret skifter mellem byger og solskin, og noget senere tager vi på gåtur – stejlt ned og stejlt op igen over mod byen på bakketoppen, for at finde et supermarked. Og efter at have handlet går det tilbage igen – nu stejlt ned og stejlt op. Det var så den dags motion.

Anden hylde oven over os er nu fyldt op med campister, heraf to med campingvogn. Et færgetræk?

←Kokkeriet bliver på Trangia'ens nye gasanlæg, vi spiser inden døre og går tidligt til ro.

Hvis elektriciteten ikke kommer igen senest i morgen tidlig, så tager vi videre. Vi kan ikke klare os så længe uden. Gasflaskens beholdning nærmer sig bunden... Gasflaske nummer to vil vi helst ikke tage hul på for tidligt, vi ved ikke, hvordan vejret bliver på den videre færd. Vi har ellers regnet med at blive her i to nætter.

Elektriciteten vender omsider tilbage først på natten – omkring det tidspunkt, hvor Gert og jeg under noget

besvær haler den vildt blafrende markise ind, i kamp med en temmelig voldsom blæst, der pludselig og næsten orkanagtigt kom farende ned ad skråningen. Herefter er det svært at lukke øjnene igen. Stormen rykker med al kraft i autocamperen, og endnu senere begynder det at regne med store, larmende dråber.

Her til morgenen blæser det stadigvæk, men ellers ånder alt fred og ro, vi har strøm, og der er også varmt vand igen i sanitæren. Nu er vi kun englænderen i autocamperen og os tilbage på pladsen. Det er som at stå alene i en park. Udsigten er idyllisk. Og er det italienske nattegal, der smutter ud og ind mellem træernes løvhæng? Det kunne godt lyde sådan. Nu kan vi jo godt blive her en dag til. Færgen sejler først i morgen.

Senere går vi en tur i den anden retning end i går. Også her går det opad, om end noget mere moderat, dog ad en smal landevej med lejlighedsvis bilkørsel. Blikket rækker langt, havet ses tydeligt ude i horisonten, Apeninnerne mod vest ligeså. Det er varmt, solen skinner.

Smuk udsigt. Alt er grønt, robinierne blomstrer ↑, selv om det stadig kun er april.

Sjovt motiv →

Tilbage på campingpladsen slapper vi af og studerer kort og ruter og rejsebøger om Grækenland.

Nu er det nat. Min nye lille *fatboy*-LED-lampe spreder hyggelys fra sin plads på instrumentbrættet. Campingpladsens lygter ligner små fuldmåner og lillebyens oplyste vinduer og gadestrøg overfor glimter som små stjerner.

Et eller andet sted kvækker et kor af frøer, højlydt og vedholdende.

Lørdag, 29.4.2016 fra San Costanzo til Ancona færge

I dag skal vi ud at sejle og er mega spændte. Vi forlader campingpladsen og vælger kystvejen mod Ancona, for her er der både supermarked og tankstation. Rigeligt lang tid i forvejen når vi frem til færgelejet. Gentagne skilte fortæller, at der først skal checkes ind, og ved at følge dem havner vi på en stor parkeringsplads ved en lige så stor bygning, hvor alle færgeselskaberne holder til. Vi stiller os i kø ved *Minoan Line* men behøver ikke vente længe, inden vi får vores tickets + et aflangt mærke med destinationen Patras til forruden samt et nøglekort til vores kabine. Så skal der køres til venteområdet til færgen lidt derfra, også dette godt skiltet. Her kontrolleres der billetterne, så åbnes bommen. Et par autocampere og en campingvogn er der i forvejen. Rækkerne til begge sider lidt længere hende er allerede fyldt godt op med rigtig mange store lastbiler.

Fra nu af gælder det om at vente. Men det er da dejligt at kunne suge til sig af indtrykkene i ro og mag uden at jage. Solen skinner varmt og næsten sommerligt, om end det stadig blæser. Jeg går lidt rundt og rundt, og da vores færge kommer sejlen, holder Gert mig med selskab. Færgen er kæmpemæssig!

Jubi, færgen er på vej (med forsinkelse)!

Det tager næsten 1 ½ timer, før alle bilerne – det fleste store *camiones* – er ude og inde, og campisterne (vi er ikke særligt mange) får lov til at køre om bord. I forhold til Rødby-Puttgarden føles dimensionerne gigantiske, men alligevel er procedurerne bekendte. Gert bliver anvist til at bakke autocamperen på plads forbi et par snævre jernpiller, professionelt hjulpet af manden i den gule vest. Vigtigt nu: at få koblet os til elektriciteten! Problemer – ingen el, trods flere forsøg ved flere forskellige udtag. Så: endelig! En mand tænder for hovedkontakten(!), kontrollamperne lyser rødt og Franz' display viser ok.

Nå, det var det. Vi hanker op i rygsæk og taske og pose og begiver os – efter noget søgen, vi kan ikke finde den rigtige trappe – opad til receptionen, hvor vi får udleveret en kupon til 30 % rabat på måltiderne. Efter yderligere søgen finder vi også vores kahyt – udmærket, selv om det virker lidt mærkeligt, at der ikke er et vindue. Alligevel føles her ikke trangt. Der er det hele: to senge, et lille wc med håndvask og bruseniche, endda et lille skrivebord og et skab, alt sammen pladsbesparende *ship shape*. Et ventilationssystem i loftet summer diskret og sørger for luft-cirkulation. Alt i alt er vi positivt overraskede, fordi vi havde forestillet os det noget mere klaustrofobisk.

Så bliver det opdagelsernes tid. To etager op på dækket, forbi restaurant, selv-service, spillehal, legerum, opholdsarealer, lounges og til sidst er vi ude i det fri, hvor der også er pænt med mennesker. Man føler sig som på 20. etage i et højhus, når man kigger ned på havneområdet. Ancona breder sig for foden af et bakkedrag, husene kravler opad, ikke helt uspændende. Og så sejler vi. Vi er på vej til *Hellas*!

Vi lægger fra. Ancona forsvinder og det gode vejr er kommet.

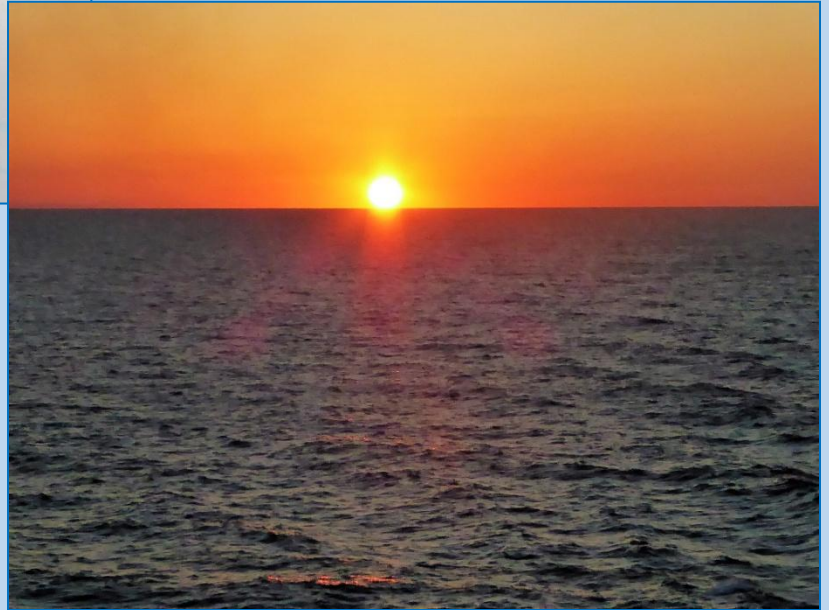
Senere, da maven melder sin tilstedeværelse, finder vi selvbetjenings-restauranten. Her får vi os pommes frites, tzatziki, kylling, pasta, kødskiver, brød, ½ flaske rødvin, vand og baklava – maden i rigelige mængder, ikke til at spise op. Prisen på 35 Euro forekommer rimelig.

Efterfølgende slår vi os ned i en af ←loungene med udsigten mod havet og solen, der langsomt nærmer sig horisonten. Den forblæste men smukke solnedgang følger vi oppe fra dækket, derefter tilbage igen til vores sofaplads i loungen og lidt læsning.

Solnedgangen er et tilløbsstykke

Omkring halv ti-tiden begynder sengen at kalde, og vi opsøger vores kahyt, hvor vi falder i søvn til ventilationsanlæggets sagte hvislen. Langt, langt væk fornemmes en svagt vibrerende, beroligende dunken nede fra maskinrummet. Det bliver en afslappet nat efter en for os oplevelsesrig dag.

De græske øer glider forbi ↓

Søndag, 30. april 2017 Ankomst Patras (Patra på græsk)

Da vi vågner, er vi i græsk farvand. Klokken er allerede næsten 9 og bliver halv ti, da vi finder vores selvbetjeningsrestaurant til morgenmaden, 16 Euro for kaffe, croissant, juice, 1 æg, yoghurt. Jeg nævner priserne, fordi der er skrevet så meget om det høje prisniveau på færgen. Vi synes, det går an, og maden er ok.

Nu sidder vi oppe på dækket, på begge sider af færgen glider det smukt kuperede, græske landskab forbi, tæt på og i varmedis. Vi nyder sejlturen.

Patras forude

Klokken 16.30 triller vi i land. Urene er en time foran mellemeuropæisk tid. Vores græske eventyr er nu i fuld gang.

Turen fortsætter med del 2